

Sestra Marcela Audrlická

Druhá rádkyně v předsednictvu Pomocného sdružení kůlu Praha

Milé sestry, milí bratři,
jsem nesmírně vděčná za příležitost být opět s vámi.

Jsou to pro mě vždy krásné chvíle světla, klidu, ujištění, posily, kdy můžu společně s vámi naslouchat inspirujícím slovům, která má pro nás náš Nebeský Otec skrze naše autority.

Je pro mě obrovskou výsadou, že vás můžu znát, poznávat a hlavně od vás dostávat tolik inspirace.

Moje svědectví roste, když vidím, jak úžasným prostředkem k překonávání zkoušek ve vašem životě je evangelium Ježíše Krista. Mnoho z vás znám a vím o vašich životních výzvách. Je úžasné, jak se snažíte „tlačiti kupředu se stálostí v Kristu“. [1]

Je mi moc líto, když vidím, kolik lidí zavrhuje tento dar, aby se pak mohli vydat do hlubin ještě hlubších. Hladoví, ale nabízený chléb odmítají, žízň, ale vodu, která je jim na dosah, nevidí.

Možná to tak někdy v životě má každý z nás.

V pár posledních dnech jsem mohla naslouchat a pomáhat hledat řešení čtyřem úžasným ženám, které jsou velmi, velmi blízké mému srdci. A znovu jsem si uvědomila, jak obrovský dar je - spíše MŮŽE BÝT - evangelium Ježíše Krista pro náš život.

Přestože jsem žena a vůbec nerozumím autům - rozlišuji pouze, jestli mají všechna čtyři kola a jakou mají barvu - použiji podobenství o autu.

Tlačili jste někdy auto? Já ano, několikrát.

Auto je skvělá věc, ale ne, když ho tlačíte před sebou.

Evangelium je úžasná věc, ale ne, když ho tlačíte před sebou.

Nepoužíváme-li evangelium v našem životě, pouze ho tak trošku známe, máme pocit, že je nám přítěží. Je jednodušší jít pěšky než tlačit auto.

Potřebujeme evangelium, které, jak řekl starší Uchtdorf „není povinností, ale cestou, kterou vyznačil náš Nebeský Otec“ [2]. Potřebujeme Spasitele, potřebujeme Jeho světlo a Jeho Usmíření.

Auto je potřeba nastartovat a řídit se instrukcemi.

Možná často vyzbrojeni instrukcemi auto stále tlačíme a u toho si opakujeme poučky, místo toho, abychom je začali používat.

Ano, potřebujeme i ta poučení, abychom věděli, co máme dělat.

Určitě to znáte, když jste sedli za volant poprvé, auto nastartovalo, poskočilo, ale hned zase přestalo jet. Neměli jste dostatek znalostí, co a jak dělat.

Přestože je náš Nebeský Otec stále velmi blízko nás, je naše vzdálenost od NĚHO veliká a nelze ji ujít pěšky.

Je to vzdálenost našeho přirozeného člověka, který hřeší, bojuje se slabostmi a s pokušením a malověrností.

Evangelium Ježíše Krista je tím návodem, my jsme těmi, kdo ho mají používat.

Záleží na nás, na naší touze.

A v tom je ohromná láska a spravedlnost našeho Nebeského Otce. To, na čem záleží, je naše touha, záměr a motivace.

A tak si znovu a znovu musíme klást otázku: Po čem skutečně toužím?

Co naplňuje moje nitro pravou radostí? ...A možná vás tato otázka dovede k další:

Co má skutečnou hodnotu?

Kam mám upřít mé úsilí?

Čeho se v životě musím a mohu vzdát?

Veškeré směřování církevních aktivit vede k získání a rozvíjení toho, co má skutečnou věčnou hodnotu.

1. Je to především naše poznání Nebeského Otce – „*Totoť jest pak věčný život, aby poznali tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista.*“ [3]

Činíme tak právě skrze Ježíše Krista, neboť právě On říká, že jsou jedno [4]. Kdo zná Ježíše Krista, zná Otce. Musíme vědět, kým je On, a kým jsme my a jaký má s námi plán. Musíme k Němu přijít s vírou, nadějí, skrze pravou lásku.

V Eterovi se dočítáme: „víra, naděje a pravá láska přivádějí ke mně“ [5].

2. S tím souvisí další aspekt našeho života s věčným dosahem - rozvoj nás samých skrze pokání, službu a rozvoj našich duchovních schopností.

Starší Maxwell učil, že klíčem budování charakteru je napodobování vlastností Ježíše Krista. [6]

3. Další věcí, která má věčnou hodnotu, jsou naše vztahy. Chceme-li, aby byly věčné, musíme je budovat jako věčné už zde na zemi.

Když jsem hledala odpovědi a posilu v mém životě, kdy se mi občas zdá, že se ubírá jiným směrem, než jsem si mylně myslela, že by měl, a věci šly jinak, než jsem chtěla, dostalo se mi jasného poučení.

Nechtěj vidět hotovou nejvyšší věžičku své stavby, když jsi teprve u základů.

Máme často zcela správně vize, čeho chceme s inspirací dosáhnout, ale nejdříve je to hodně práce. Na zemi jsme proto, abychom si to odpracovali.

V Hradci Králové, kde bydlím, nám staví nějaké bankovní ústředí. Bude to ohromná stavba, určitě krásná, moderní, prosklená. Teď je to ale jen obrovská, hluboká jáma na základy, ve které pracuje spousta lidí a strojů.

Nevypadá to vůbec jako to, co z ní jednou bude.

My v našem životě našimi skutky klademe jednu cihlu za druhou a zpočátku to opravdu možná vůbec nevypadá jako ta krásná stavba, která z toho jednou vzejde. Občas nám i Bůh vloží do rukou jinou cihlu, než jsme si představovali, a my musíme nejprve umístit právě tu, abychom mohli pokračovat.

Důvěřujme mu, On staví s námi.

Stavby našeho věčného života jsou Jeho dílem.

Domov je právě tím místem, kde naše stavby stavíme.

Domov je tím místem, kde se naučíme nejvíce o nás samotných, o Nebeském Otci a Jeho plánu s námi. Naše vztahy jsou nejbližší těm, které má On s námi. A tak v domově klademe kámen víry, naděje, respektu svobodné vůli, odpuštění, trpělivosti, důvěry, poznání... a hlavně v první řadě pravé lásky.

Láska je tím, co celou naši stavbu může udržet pohromadě, tím, co je skutečně nejdůležitější a na čem záleží.

I kdybychom znali všechny poučky, celé evangelium, všechna písmena nazpaměť a vše druhým přeříkali, i kdybychom viděli, a dokonce mohli konat, zázraky, pokud nebudeme mít pravou lásku, nikoho nezachráníme, ani sebe ne.

Naše stavba nebude držet pohromadě.

My stavíme ohromnou stavbu, stavíme náš věčný život, naše věčné rodiny. Nikdy nesmíme zapomenout, že toto je náš hlavní cíl.

Často máme tendenci zaměřovat prostředky za cíl a potom se divíme, že zůstáváme uprostřed cesty a zklamání a náš skutečný cíl se stále vzdaluje.

Jízda autem není cíl, cílem je vrátit se s našimi bližními společně zpět do domova našeho milujícího Nebeského Otce.

Cílem není postavit věžičku na vratkou stavbu bez základů, cílem je vybudovat věčné rodiny.

Důležité věci jsou velmi jednoduché.

Jednoduché proto, aby byly dostupné každému z dětí Nebeského Otce zde na zemi.

A jsou vlastně zároveň těžké, protože vyžadují překonání přirozeného člověka v každém z nás – přirozeného člověka, který je pyšný, vztahovačný, líný, materiální, nedůvěřivý, sobecký a vystrašený.

President Russell M. Nelson nám dal poučení: *„Nejdůležitější práce probíhá skrze Ducha Svatého.“*

Neztrácejme ho!

Cokoliv způsobí, že ztratíme Ducha Svatého, odvádí nás to od našeho skutečného cíle a nechává nás na půl cesty. Často na to myslím, když se na chvíli mým cílem stává naklizený domov, vzorné dětičky, inspirující nástěnky, projekty, programy, dokonalá nedělní škola, krásný záhonek, plnění všeho všude... to vše jsou dobré věci, to vše může být cesta, nesmí být cíl.

Myslím na to, když díky těmto světským metám ztrácím Ducha Svatého, pomocníka od našeho Otce k budování věčných staveb našeho života.

Vím, že nejvíce udělám pro moje nejbližší, když sama budu důvěřovat Bohu, radit se s ním, přijímat Jeho útěchu, učit se od Něj.

Cesty lidí k Bohu jsou různé, my jsme různí a náš Otec nás zná.

Vím, jak je to někdy těžké.

Ježíš Kristus nám sám říká: „...soužení míti budete...“ [7].

V době zkoušek a výzev se někdy všechna poučení stávají jen slovy, každý krok, každý pohyb i nádech se stávají těžkým, bolestivým.

Nedávno jsme s dětmi sledovali jeden starý film. Film, ve kterém ještě čas a scény plynou velmi pomalu.

Byl to film o životě jednoho židovského muže, na pozadí jeho života se odehrával příběh narození, života a ukřižování Ježíše Krista.

Jeden obraz z tohoto filmu se mi vryl do mysli. Ten muž byl nespravedlivě odsouzen a vlečen v okovech spolu s ostatními vězni rozpálenou krajinou. Žíznil a umdléval a nikdo mu nesměl podat vodu. Až k němu v jednom místě přistoupil muž a vodu mu podal. Nikdo si netroufl protestovat.

V tu chvíli to byla voda, která mu zachránila život. Tím zachráncem byl Ježíš Kristus.

Zachránil a posílil ho uprostřed utrpení, NE OD utrpení, byť nespravedlivého. Mohl jeho zkoušku ukončit, ale neukončil, pouze ho posílil, aby mohl pokračovat dál.

Potřeboval ještě ujít kus cesty života, aby pochopil a přijal.

Ježíš Kristus nám ulevuje od bolesti a slabostí uprostřed našich utrpení.

Starší Maxwell nám dal výzvu:

„...chopte se rozhodujících okamžiků ... Ať jsme mladí či staří, ženatí, vdané nebo svobodní a ať je naše [rodinné] hnízdo plné nebo prázdné, láska, kterou k nám chová usmiřující Ježíš, je prostě neocenitelná! Pán nám milosrdně říká: „rámě mé je vztaženo po celý den“ (2. Nefi 28:32). Čeká s otevřenou náručí, aby nás přijal.“ [8]

Svědčím vám o tom, že náš Nebeský Otec skutečně miluje všechny své děti zde na zemi, touží po tom, abychom k Němu přicházeli blíže, každým naším rozhodnutím, každým naším skutkem. Svědčím o ohromné moci Usmíření, která je na dosah každému z nás, a která je tím, co do našich životů může přinést klid a tichou radost.

[1] 2. Nefi 31:20

[2] Dieter F. Uchtdorf, „Pomněnka“, generální konference, říjen 2011

[3] Jan 17:3

[4] Jan 10:30

[5] Eter 12:28

[6] Neal A. Maxwell, „Drahocenný slib“, Liahona, duben 2004

[7] Jan 16:33

[8] Neal A. Maxwell, „Drahocenný slib“, Liahona, duben 2004